delse til et næste større Kvindesagsmøde i Helsingfors 1918 og et snævrere i Stockholm 1916 forelaa allerede.

Ikke to Maaneder efter dette forhaabningsfulde Møde var Europa omspændt af Krigens Baal, og det Samarbejde, som var paabegyndt, syntes en Tid lammet, ja næsten opgivet. Kun én Tanke optog det første Aar alles Sind. Men efterhaanden som Krigen trak i Langdrag, og Ængstelsen for at se Nordens Lande indblandede minskedes, vaagnede atter Trangen til at fæstne det Baand, som knyttedes i Mødedagene 1914. Familieretskommissionens Arbejde, som gik sin støtte Gang, virkede ogsaa nu som et Sambaand, især efter at det nordiske Mødes Ønske om Kvinder i Kommissionen var blevet efterkommet.

Det er os derfor en stor Glæde her i Aften at være samlede med Kommissionens Medlemmer, og uden at være uhøflig mod de mandlige Medlemmer tør jeg vel nok sige, at det navnlig er os en Glæde at være sammen med de tre kvindelige Medlemmer, af hvilke vi som Kvinder føler os repræsenterede. Vi anerkender tilfulde, at det ikke er en let Post, de er stillet paa: at vide Tusinder af Kvinders Øjne rettede paa sig i Tillid og Forventning, og samtidig at vide med sig selv, at det er Samfundets Velfærd og ikke blot ens eget Køns Velfærd, man af Regeringen er kaaret til at varetage, det lægger et tungt Ansvar paa vedkommendes Skuldre. Vi trænger derfor til at udtale overfor disse tre Kvinder, at vi forstaar Ansvarets Byrde, og at vi føler os af hele vort Hjerte taknemmelige for, at de har villet paatage sig dette Hverv. — Denne Sammenkomst her i Aften er jo bleven et Slags Efterspil til det nordiske Møde 1914, men vi har jo Lov til hver for sig at haabe paa, at den ogsaa maa blive et Forspil til et nyt nordisk Møde; den Sag, som nu behandles i Kommissionen og snart skal frem paa Rigsdagen, er jo i egentlig Forstand Kvindernes Hjertesag. Om Kvinderne virkelig fremtidig skal kunne hævde sig Side om Side med Mændene vil væsentlig afhænge af, hvorledes deres Stilling i den nye Familieret bliver. Den Fæstning, som Camilla Collet betegnede med Ludvig d. 14.'s Valgsprog: »l'Etat c'est moi« lykkedes det os at erobre — om det ene Hjørne i den nordiske Trekant end mangler, tør vi vel dog allerede betragte dets Indtagelse som paa Forhaand sikret, — men den Fæstning, som hedder »ma femme c'est moi«, den vil sikkert volde os adskillig Besvær endnu. Nordens Kvinder bør derfor alliere sig om at bringe den til Fald, i Erkendelse af Sandheden i de Ord, Fru Stampe Feddersen udtalte ved Aabningen af det nordiske Kvindesagsmøde 1914: »Det er de nordiske Folks verdenshistoriske Kald at gaa i Spidsen for Kvindernes Frigørelse, og vi bør derfor arbejde i Fællesskab paa vort store Maal«.

Vi tør jo ikke i dette Øjeblik tale med den Tryghed om Fremtiden, som vi gjorde hin lyse Sommerdag paa Marienlyst Badehotel. Mange Haab og glade Udsigter er siden den Dag blevne formørkede. Men ligesaa overbevist som jeg føler mig om, at Kvindebevægelsen vil gaa ud af denne Verdenskrise mere sejrbevidst og fortrøstningsfuld til sin gode Ret end nogensinde, ligesaa overbevist føler jeg mig om, at Tanken om et varigt Samarbejde mellem Nordens Kvinder vil efter denne Krig blive omfattet med endnu større Varme end før og føre til ensartede Reformer i alle Lande til Højnelse af Kvindens Stilling og til Familielivets Værn. Thi aldrig vil de Ord vor store Statsmand A. P. Bernstorff udtalte i 1794 finde en dybere Sangbund hos alle Nordens Folk end til den Tid: »Alt, hvad der nærmer Nordens Riger til hverandre er naturligt, alt hvad der fjerner dem er unaturligt og kunstigt.« *Gyrithe Lemche.*

## Malerkunst.

Næppe er Phillipsens Udstilling endt i den „Frie Udstilling"s Lokaler, før nye Malerier rykker ind. Aldrig har noget Aar været saa godt for Malerne i økonomisk Henseende. Tre unge, energiske Kvinder har nu ophængt deres Arbejder der; af dem er Carla Colsmann bedst kendt fra tidligere Charlottenborg-Udstillinger. Hun er en dygtig Kunstnerinde, der gaar sin jævne Vej fremad uden Ekstravagancer.

Billederne fra „Sparresholm" med sin solide og kønne Malemaade, der gjorde saa godt et Indtryk paa sidste Foraarsudstilling, er her ganske overfløjet af det udmærkede Billed „Polakpiger i Roerne"; her er livlige Farver og Luft mellem Skikkelserne. Hele Behandlingen er friskere end i tidligere Billeder; ogsaa Studietegningerne hertil er baade enkelte og kraftige i Linierne. Endvidere har samme Malerinde nogle kønne Partier fra København, især „Udsigt fra mit Atelier", et Par lækre, farvelagte Tegninger fra Jylland. Et ret stort Lærred, „Fra Akademiets Aftenskole", viser ogsaa megen Dygtighed, men er ellers ikke af videre Interesse. Derimod er der over det andet store Billede, Portræt af Dr. med. V. J. med den plastiske Opstilling — den hvide Mand i det hvide Rum, med det klare, sympathiske Udtryk — en tiltalende Skønhed. I Bunden af Billedet samler Reagensglassene med deres Indhold sig i en tilpasset Farveuro.

Af andre Portrætter er de tre gamle Mennesker, i Nr. 1, Nr. 3 og Nr. 15, der øjensynlig skriver sig fra de tidligste Aar, gengivet med en til Personernes Alder vel afpasset dæmpet Farve og tynd Farvepaalægning, maaske dog rigelig nøjsomt.

Et smukt opfattet Billede er Portrættet af hendes Kammerat, Sofie Petersen; det er gengivet med saa megen Sympathi, at vi uvilkaarlig samler os med endnu mere Interesse om denne anden Udstiller.

Sofie Petersen, som vi særlig har i Erindring med sin lille kække Alpeviol, der ogsaa findes udstillet her, har man megen Fornøjelse af at møde igen. Hun er en energisk ung Kvinde med særdeles god Tegnesans.

Hun kæmper en tapper Kamp med Farverne, som ikke altid vil føje sig efter hendes Ønsker; men i adskillige Billeder har hun naaet smukke Sejre; som f. Eks. i det bedste af hendes Naturskildringer, Nr. 197, „Udkanten af Skoven. Rungsted", der, uden at være udpenslet eller detailleret behandlet, netop giver Skovens lige og kølige grønne Farve.

Ligeledes viser hendes Arbejde med det stærke Sollys i Nr. 77, „Figurgruppe i Solskin", at hendes utrættelige Gaaen paa nok vil give gode Resultater. Ellers har hun vel nok sin Styrke i Karakteristikken og i Tegningen, hvad hendes forskellige spillende Herrer beviser, især „Skakspillerne".

Hele Billedet er ogsaa holdt i en stille, mørkladen Tone, der stemmer godt med de Spillendes grublende Udtryk. En Ramme med Typer af nøgne Kvinder er rigtig gode.

Den tredie Udstillerinde, Olivia Møller Holm, er øjensynlig Sensationen; alle hendes Billeder er samlet i den store, runde Sal, hvor den